

okolnost, že ve čl. 5. vl. nař. z 21. května 1921 č. 197 Sb., kterým dána jsou prováděcí pravidla pro III. hlavu zák. o stav. ruchu, jednající právě o cenovém soudě, mluví se o cenových sdruženích a dřevařských komisích dle nař. z 26. února 1919 č. 101 Sb. a z 11. března 1920 č. 123 Sb. a přece nepřevzal zákon pro nový orgán ke stanovení cen označení »komise«, nýbrž nazval je soudy. Předsedou soudu cenového jest sice přednosta oddělení pro stav. ruch při zsp-ě, ale ostatní členové soudu náležejí odborovým organizacím a odborovým třídám zaměstnavatelů a zaměstnanců a nejsou jmenováni úřadem nebo vládou, nýbrž předsedou soudu (§ 19 zák.). V cit. již prováděcím nařízení není předpisu, který by samostatnost cenového soudu nějak obmezoval, tím méně předpisu, který by cenový soud přičleňoval úřadu správnímu jako jeho složku nebo součástku. Usnesení soudu toho týkající se úpravy cen hmot a úplaty za dopravu jich nejsou podrobena ani schválení, ani přezkoumání pořadem správních stolic. To vychází zřejmě z čl. 11 prov. nař., v němž se praví, že ceny stavebních hmot a úplata za dovoz jich, jak byly upraveny cenovým soudem a vyhlášeny v úředním listě, jsou závazné pro všechny výrobce soudního obvodu.

Právním tedy shledal žal. úřad, že do usnesení cenových soudů není přípustný prostředek opravný k instanci správní a právním odmítl rozhodovati o stížnosti k němu podané.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 5124.

Dávky z přírůstku hodnoty: Převodu staveb. parcely, který se stal za účinnosti zákona č. 403/1922, nelze odeprítí osvobození od dávky z přírůstku hodnoty z toho důvodu, že nejde o stavbu uvedenou v § 1 č. 1, a) až c) zákona č. 242/1911.

(Nález ze dne 16. listopadu 1925 č. 18.821).

Věc: Karel a Marie Sch. v Praze proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: St-lům byla platebním rozkazem magistrátu hl. m. Prahy ze dne 4. června 1923 z převodu domu č. p. ... v Praze, zcizeného smlouvou z 30. prosince 1922 bankovnímu úřadu min. fin. předepsána dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí. V odvolání vytýkali st-lé, že dům má býti, jak st-lé již ve svém přiznání uvedli, nabyvatelkou zbořen a na místě něho vystavěna nová budova a že se komisionelní jednání o zbourání domu konalo již 14. června 1923. Odvolání vyhověl sbor hl. města Prahy pro vyřizování stížností rozhodnutím z 13. prosince 1923 a zrušil platební rozkaz jako předčasný, poněvadž pro zodpovězení otázky, podléhá-li převod nemovitostí dávce z přírůstku hodnoty čili nic, jest výhradně rozhodným, zdali bylo parcely použito v zákonné lhůtě k provedení stavby a nezáleží na tom, zda dotčená nemovitost byla v době převodu již stav. parcelou. Strana může provéstí důkaz, že podmínky zákona byly splněny, tak dlouho, pokud lhůta sama neuplynula.

Odvolání rady hl. města Prahy vyhověl žal. úřad nař. rozhodnutím a zrušil rozhodnutí sboru pro vyřizování stížností, poněvadž nebyly splněny podmínky § 1 č. 1 a-c zákona z 28. prosince 1911 č. 242 ř. z.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí uvážil nss toto: — —

Žal. úřad posuzoval daný případ podle zák. z 30. března 1920 č. 209 Sb., zabýval se nejdříve otázkou, zdali za stav. parcelu ve smyslu § 1 č. 4 zákona možno považovati pozemek již zastavěný a dospěl ku kladnému zodpovědění této otázky. Úřad nepřiznal však přes to převodu osvobození proto, poněvadž nejde o stavbu uvedenou v § 1 č. 1 a-c zákona z 28. prosince 1911 č. 242 ř. z., na který zákon č. 209/20 poukazuje.

Tento výrok nemohl soud shledati zákonným. Převod, z něhož byla v daném případě dávka předepsána, stal se, jak není sporno, dne 4. června 1923. Zmíněný zákon čís. 209/20 týká se však podle jeho znění pouze převodů nemovitostí nastalých v roce 1920 a 1921. Zákon z 21. prosince 1922 č. 403 Sb. rozšířil pak osvobození podle zákona č. 209/20 na převody stav. parcel nastalé v letech 1922 a 1923, jestliže parcel těch bylo v plné výměře podle stav. řádu přípustné použito k stavbám podle tohoto zákona, dále zákona z 3. března 1921 čís. 102 Sb. neb podle zákonů o stav. ruchu.

V daném případě stal se, jak již uvedeno, převod v roce 1923. Bylo proto pro daný případ použití zákona čís. 403/22. Zákon ten neodkazuje však, pokud jde o druh stavby, na zákon čís. 242/11, jak to činí zákon č. 209/20, nýbrž označuje jako privilegované stavby ty, které jsou uvedeny v zákoně č. 403/22, 102/21 a v zákonech o stav. ruchu. Tyto zákony neobsahují stejného ustanovení, jak je pojato do § 1 č. 1 a-c zákona č. 242/11, neboť mluví pouze o novostavbách, přestavbách, přístavbách a nástavbách (§ 1 zák. č. 102/21, § 25 zák. č. 35/22). Žal. úřad nebyl tedy oprávněn odepřít osvobození od dávky proto, že nejde o stavbu uvedenou v § 1 č. 1 a—c zákona č. 242/11.

Č. 5125.

O b e c n í d á v k y: Domy osvobozené dočasně od daně domovní podle zák. č. 45/1922 a 209/1920 nejsou osvobozeny též od dávky z nájemného, od všeobecného vodného ani od dávky za používání obecních stok (Praha 1923).

(Nalez ze dne 16. listopadu 1925 č. 19.571).

V è c: Dr. František T. a spol. v Praze proti zemkému správnímu výboru v Praze o obecní dávky.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: St-lům byla úřadovnou hl. města Prahy... z 29. února 1924 za rok 1923 z domu č. p. ... předepsána obecní dávka z nájemného, všeobecné vodné a poplatek za používání obecních stok. Odvolání st-lů, vytýkající, že uvedené obecní dávky nelze vůbec předepisovati, ježto zmíněný dům jest podle zák. z 27. ledna 1922 č. 45 Sb. pokud se